

ที่จริง นพ. ประเสริฐ ผลิตผลการพิมพ์ เลขาธิการมูลนิธิสตรี-สฤตวงศ์ ผู้เสนอโครงการนี้ ใช้คำว่า สถาบันประเมินและพัฒนาคุณภาพโรงเรียน ผมเอามาปรับแต่งเขียนบันทึกในชื่อใหม่ เพื่อบอกว่า ในขั้นต้นเป็นเพียงโครงการเล็กๆ หาโรงเรียนที่พร้อมใจและกระตือรือร้น มาร่วมกันพัฒนาเพียง ๑๐ โรงเรียน และผมต้องการสื่อว่า โครงการนี้เอาการพัฒนาไปใช้การประเมินเป็นเครื่องมือ

เราประชุมระดมความคิดเห็นเมื่อวันที่ ๒๕ ก.ค. ๕๖ และเห็นพ้องกันว่าเป็นโครงการที่น่าทำมาก แต่ยังไม่ชัดเจนว่าควรทำให้เล็กมากๆ อย่างที่คุณหมอประเสริฐเสนอ หรือควรขยายให้กว้างใหญ่ขึ้นหน่อย รวมทั้งมีผู้เสนอให้เปลี่ยนคำว่าประเมิน ให้ใช้คำว่า วิจัย แทน

คุณหมอประเสริฐบอกว่า เป้าหมายคือคุณภาพที่ผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนตามแนวทาง 21st Century Skills แต่วิธีการพัฒนาจะเน้นตั้งคำถามให้ภายในโรงเรียนร่วมกันคิด และช่วยกันหาวิธีพัฒนาตามที่ร่วมกันตั้งเป้า โดยจะเดินเรื่องด้วยการประเมินตนเองแบบ

descriptive

สามข้อคือ (๑) โครงสร้าง (๒) การเรียนการสอน (๓) ผลลัพธ์ ตามมาด้วยการแลกเปลี่ยนการตรวจเยี่ยมและประเมินซึ่งกันและกัน

คุณหมอประเสริฐย้ำแล้วย้ำอีกว่าทำง่ายๆ ประเมินง่ายๆ ไม่นับวิธีการมาตรฐาน

แต่ผมก็อดไม่ได้ ที่จะคิดว่า ควรนำเอาการออกข้อสอบประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนแบบ PISA มาเรียนรู้ร่วมกัน โดยทำแบบง่ายๆ ไม่ทำให้น่ากลัว

ซึ่งหมายความว่า การประเมินผลลัพธ์ จะเน้น

ประเมินความเข้าใจ

หรือความคิด (ตามแบบ

PISA)

กลางเดือน ส.ค. ผมซื้อหนังสือ [Embedded Formative Assessment](#) มาอ่าน ผู้เขียนคือ Dylan William เขียนดีมาก อ่านแล้ววางไม่ลง บอกอะไรๆ

ที่เราเข้าใจผิดเกี่ยวกับมาตรการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของการเรียน มากมาย รวมทั้งมีรายละเอียดเกี่ยวกับ

Formative Assessment

มากมาย ผมกำลังอ่านอยู่ และจะนำมาเขียนบันทึก ลปรร. ต่อไป ผู้ทำโครงการพัฒนาและประเมินคุณภาพโรงเรียน แบบของ มสส. ควรอ่านหนังสือเล่มนี้โดยตรง

วิจารย์ พานิช

๑๘ ส.ค. ๕๖

บันทึกนี้เขียนที่ [GotoKnow](#) โดย [Prof. Vicharn Panich](#)